

Hubert **Selby** jr.

REKVIEM **ZA SEN**

REKVIEM
ZA SEN

Copyright © 1978, 1988 by Hubert Selby Jr.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Formánek, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2691-2 (pdf)

Hubert **Selby** Jr.

REKVIEM **ZA** SEN

Nestaví-li dům HOSPODIN,
nadarmo se namáhají stavitelé...

ŽALM 127,1.

Důvěřuj v HOSPODINA celým srdcem,
na svoji rozumnost nespolehej.

Poznávej ho na všech svých cestách,
on sám napřímí tvé stezky.

PŘÍSLOVÍ 3,5–6.

*Tato kniha je s láskou věnována Bobbymu,
který našel jedinou skutečnou libru čistého –
Víru v Milujícího Boha.*

HARRY ZAMKL MATKU DO KOMORY NA ŠATY. HAROLDE. Já tě prosím. Tu televizi už ne. Jó, jó, opáčil Harry a otevřel jí, tak na mě přestaň hrát tyhle ty scény. Zamířil si to k televizi, která stála na opačném konci pokoje. A přestaň mě otravovat. Vytrhl šňůru ze zásuvky a odpojil anténu. Sára vlezla zpátky do komory a zabouchla za sebou dveře. Harry na šatnu chvíli zíral. Fajn, tak si tam zůstaň. Začal televizi i s podstavcem, na kterém stála, tlačit po pokoji, ale podstavec se najednou s trhnutím zastavil, div že z něj televize nespadla. Co je zas tohle, sakra? Podíval se pod sebe a uviděl, že z ocelového očka na boku televize vede k radiátoru řetěz na zamykání kol. Vo co se tady snažíš, co? Co tu dělá ten řetěz? Chceš snad, abych svý vlastní mámě rozbil televizi? Nebo abych rozbil radiátor? – seděla mlčky na podlaze v komoře – a možná vyhodil celej barák do vzduchu? Chceš snad ze mě udělat vraha? Ze svýho vlastního syna? Svý vlastní krve? CO MI TO DĚLÁŠ??? Harry stál před dveřmi do komory. VLASTNÍMU SYNOVI!!!! Zpod dveří komory pomalu vykoul tenký klíček. Harry jej zachytil nehtem a prudkým pohybem vytáhl. Kristepane, proč na mě musíš pokaždý hrát tyhle ty scény, to do mě musíš pokaždý valit tenhle děsný pocit viny? Bereš ty vůbec nějaký ohled na to, jak mi je? Proč mi musíš tak děsně komplikovat život? Proč mi – Harolde, to já bych neudělala. Ten řetěz není kvůli tobě. To kvůli zlodějům. Tak proč mi to neřekla? Ta televize skoro spadla. Dyť sem měl málem infarkt. Sára ve tmě kroutila hlavou. Měl bys bejt

zdravej, Harolde. Tak proč nejdeš ven? Harry lomcoval dveřmi a rachotil klikou, ale dveře byly zevnitř zamčené. Harry zoufale a znechuceně rozhodil rukama. Tak přesně tohle sem myslel, vidíš to? Vidíš, jak mě musíš pokaždý vytočit? Šel zpátky k televizi a odemkl řetěz, pak se znovu otočil směrem ke komoře. Proč z toho musíš dělat takovou děsnou tragédii? He? Akorát abys mi mohla valit do hlavy ten zasranej pocit viny, žejo? Že jo??? – Sára se dál kývala dopředu dozadu – víš moc dobře, že za pár hodin budeš mít tu televizi zpátky, jenže ty to musíš zařídit tak, abych se cejtil vinnej. Ještě pořád se díval na dveře od šatníku – Sára se mlčky kývala – pak rozhodil rukama, ále, kašlu na to, a opatrně vytlačil televizor z bytu ven.

Sára slyšela, jak podstavec s televizí jede po podlaze, zaslechla, jak se otevřely a zavřely dveře, a seděla se zavřenýma očima a kývala se dopředu a dozadu. Nestalo se to. Neviděla to, takže se to nestalo. To řekla Seymourovi, svému muži, který byl už pár let mrtvý, řekla mu, že se to nestalo. A kdyby se to náhodou stalo, tak to bude v pořádku, takže můžeš být klidný, Seymoure. Je to něco jako přestávka s reklamama. Co nevidět se program vrátí a voni to daj do pořádku, uvidíš, Seymoure. Všechno se spraví. Uvidíš, no bodejť. Nakonec bejvá všechno v pořádku.

Harryho společník, černý kluk jménem Tyrone C. Love – Přesně tak, čče, takhle se menuju a miluju akorát Tyrona C. – na něj čekal na chodbě a žvýkal tyčinku Snickers. Ven z domu dostali televizor bez potíží a Harry řekl dobrý den všem těm jentám, co seděly před domem a chytaly bronz. Jenže teď přišla obtížná část. Odtlačit ten zatracený krám přes tři bloky do zastavárny a přitom se nenechat obrat, dávat bacha, aby ho nepřevrh nákej pitomej malej smrad nebo aby nenajeli na díru nebo do hromady odpadků a nevyklopili ho nebo aby se jim prostě nesesypal ten pitomej stolek, to všechno vyžadovalo trpělivost a vytrvalost.

Zatímco Harry tlačil a kormidloval, Tyrone přidržoval televizor, hlídkoval a upozorňoval Harryho na velké kusy papíru a igelitky a odpadky, které by mohly ohrozit rychlé a hladké uskutečnění stanoveného úkolu. Na kraji obrubníku to chytily, každý za jeden konec, snesli a převezli přes ulici. Tyrone se sklonil nad televizí a změřil si ji pohledem. Kůřva, ten krám začíná vypadat kapku jetej, volé. Cože seš najednou tak cimprlich? Hele bejby, mně je to volný, ať si na tom třeba rostou chlupy, hlavně abysme dostali svý prachy.

Pan Rabinowitz je pozoroval, jak mu do zastavárny tlačí televizor, a kroutil přitom hlavou. No viděj, už i stůl, žeano. Nu, tak co by vode mě chtěli? Nemůžu se s tím přece šlepn na zádech. Má kamaráta. On může pomoct žeano. Helé, šéfe, já nejsem žádněj prašivej negr šlepr. Harry se uchechl a zakroutil hlavou. To je ale židák. Každopádně, takhle to bude jednodušší, až to zas povezem domu. To je celej von, pořád myslí na svoji mami. Ech, takový syn. Ganef. On je jí platnej jak mrtvýmu zimník. No tak Abe, my spěcháme. Dej nám prostě prachy a bude. Spěchat, spēchat. Celý čas spēchat, šoural se za pultem sem a tam a starostlivě si prohlížel tužky, až nakonec jednu z nich vybral. Před nima takové velké věci, které potřeba udělat, celý svět se chroutí, jestli nebude uděláno šhecko, co už mělo být včera. Zamlaskal, zakroutil hlavou a pomalu odpočítal peníze... ještě podruhé... ještě potřetí – Hej, no tak Abe, tak podme už na to. Tý, čéče, sleduješ ho, kolíka? Von si tu volizuje pazoury a počtá ty prachy furt a furt dokola, jakdyby se jim měly měnit čísílka. Von nevěří teda ani sobě vosobně. Kůřvafix.

Pan Rabinowitz podal Harrymu peníze a Harry se mu podepsal do knihy. Byl tak hodnej a votvezl mi to tamhle?

Kůřva. Teda něco ti musím říct čéče, dycky dyž tě potkám, tak fachám jak černej. Dotlačili televizor do kouta a vypařili se.

Pan Rabinowitz je pozoroval, kroutil přitom hlavou a mlaskal, potom si povzdechł. Tady něco špatne... to neni nějak košer; žeano, to neni nějak košer.

Kůůrva. Proč chceš jít zrovna tam? Proč tam chci jít? Protože ti k tomu fetu daj záruční list. Něco ti musím říci, Harry. Ty máš íkvé tykve. Nemůžeš přece dělat pitominy, dyž de vo vážnou věc, jako je fet. Speciálně dyž de vomůj fet. Votvuj voněj se nestarám. Akorát vomuj. A v čem je ten fet, co je tady, tak boží? Tývoe, co tim češ říci? Dyk tady nejni vo nic míň dýlerů jak tam. Mužem dokonce vozkusit někoho novýho. Novýho? Jasně, bejby. Prostě bysme se v klídku prošli po ulici a vomrkli, kdo má nejvíc pazourů v nose a klimbá hlavou, a hnedka víme, kde je nákej vopravdu fajnovej fet, a tim myslím betonově boží matroš, čéce. A eště aj ušetříme za tágo. Za tágo? Se mi zdá, že ti umřel prachatej strejda. Tyhle prachy sou na fet, vole. Ty na žánýho taxikáře nepudou. Nejdřív se musíš postarat vo nezbytnosti, než si začneš vozit prdel v přepychu.

Kůůrva. Ty po mně chceš, abych jel tim zesranym metrem se všema těma somrama a notorama? Kůůrvařix. Tobě hrabe. Vokradou tě dřív, než vůbec někam stihneš doject. Hele, vole, ani se nepokoušej do mě valit tyhle kdy, jak nákej línej negr z plantáže. Tyrone se uchechtl, tývole, jesi mam do někam cestovat, tak mě nechej brnknout mýmu kámovi Brodymu a vozistíme, co má. Hoď po mně deseťák. No hergot, vole, vodkdy potřebuješ deseťák na telefon? Hej bejby, s telefonovejma společnostma já nevyjebávám. Harry se opřel o telefonní budku, zatímco Tyrone se schoulil u telefonu a spikleneckým hlasem cosi vykládal. Asi tak po minutě zavěsil a vykročil z budky, na tváři úsměv jako vrata. Ty vole, zatáhni tu hubu, bolejí mě z ní voči. Helé, ty bledá prdeli. Ty bejt na poli s bavlnou, tak seš nabeton tuhej. Tyrone vyrazil a Harry

se zařadil vedle něj. Tak vo co teda kráčí? Muj kámoš má nákej dynamitovej matroš a my si ho teťka žičku koupíme. Po schodech z podzemky vystoupali každý zvlášť. Zatímco Tyrone pokračoval dál po ulici, Harry se chvílku rozhlížel okolo, pak přešel kolem několika domovních dveří a zapadl do bistra. Okolí bylo naprosto kompletně černé. Dokonce i tajní tu byli černí. Harry si v bistru pokaždé připadal poněkud nápadný, když usrkával bílou kávu a ukusoval koblížek s čokoládovou polevou. To byla jediná věc, která ho při nakupování od Brodyho otravovala. Obvykle měl fajn matroš, jenže Harry nesměl dál než do bistra, jinak by to mohli celý zvorat, nebo taky mohl skončit s rozstřelenou hlavou, což bylo skoro stejně zlé. Po pravdě řečeno, moudré, skutečně moudré by bylo zůstat nahoře ve městě, jenže být tak daleko od peněz a od matroše, to by Harry nestrpěl. Sedět tu a cítit, jak se mu svírá žaludek a v zádech ho mrazí úzkost a ta chuť ho škrábe hluboko v krku, to všechno bylo už tak dost nepříjemné, ale přece to bylo miliónkrát lepší než tu nebýt.

Objednal si další šálek kafe s koblížkem a trošičku si přisunul židli, protože vedle něj se posadil policajt černější než čokoláda na jeho koblize a větší než tirák. Ježíši Kriste, že já kurva musím mít dycky takovýhle štěstí. Člověk se pokouší uklidnit a dát si v klidu kafičko a zrovna vedle něj se musí posadit takovejhle zsranej pavián. Do prdele! Usrkával kávu a díval se na tu pistoli v pouzdře a pokoušel se představit si, co by se stalo, kdyby po tý pistoli zčistajasna hmátnul a začal střílet, prásk, prásk a rovnou tomu zmrdovi ustřelil hlavu, pak by hodil na pult nějaký prachy, tý holčině by řekl, že drobný si může nechat, a šel by pryč, nebo možná by tu pistoli mohl akorát vytáhnout a pak ji tomu policajtovi podat a optat se ho, jestli není náhodou jeho, zrovinka jsem to našel tajdle na zemi, a tak sem si říkal, jestli nepostrádáte svou pistoli, anebo, a to by byl fakt zápis, propašovat ji ven, vole, a poslat

ji nějakýmu komisařovi poštou a k tomu takovou poznámečku, jak kuli ní zařvalo pár chlápků a že by si měl možná dávat na své hračky většího majzla... jasně, to by byl teda zápis, a podíval se na toho habána vyžranýho, co vedle něj sedí, jak frajersky mele hubou s tou holčinou za pultem a chláme se, až se mu ta jeho velká černá prdel třese, a Harry se v duchu uchechtl a zajímalo ho, co by si ten poliš asi pomyslel, kdyby věděl, že jeho život je v Harryho rukou, a pak si Harry povšiml velikosti té ruky, která drží šálek s kávou, a zjistil, že je, ty vole, větší než míč na basket, a zbytek koblihy si nacpal do pusy a spláchl ji kafem a pomalu vyšel z bistra, za zády ještě pořád cítil toho chlupatýho, velkého jak hora, zatímco Tyrone už hopsal po schodech dolů do podzemky.

Tyronův kvartýr byl vlastně jen pokoj s umyvadlem. Seděli u malého stolku, nádobičko ve sklenici, voda s růžovým nádechem od krve, hlavy jim klimbaly mezi zápěstími, prsty taktak svíraly cigaretu. Čas od času některý z prstů zadoloval v nosní dírce. Z hrdla jim vycházel tichý a unavený hlas. Kůůrva, bejby, toleje ale boží herák. Prostě dýýýnamit. To teda jo, vole, to je fakt fantazie. Harryho začala pálit cigareta do prstu a upustil ji, kurva, pak se nad ní pomalu sklonil a chvilku na ni hleděl, ruka mu nad ní visela, potom ji konečně zvedl, podíval se na ni, pak se mu postupně podařilo vytáhnout z krabičky novou a strčit ji do pusy a tou starou si připálit, špačka upustil do popelníku, pak si olízal popálené místo na prstech. Chvilku zíral na špičku své boty, potom na druhou... vypadaly dobře, takové jako hebké tím, že – jeho pozornost upoutal ohromný šváb, který nasupeně pochodoval kolem, a zrovna když ho napadlo, že ho zašlápne, zmizel pod jednou z lišt. Taký dobře, ta svině mi mohla udělat díru v botě. Namáhavě zvedl paži, pak ruku a dal si práska z cigarety. Harry ještě jednou dlouze natáhl z cigarety a pomalu a zhluboka nasál kouř do plic, vnímal každou jeho částičku a vychutnával, jak jej

jakoby šimrá na mandlích a v krku, ježiši, to chutnalo. Na háčku je něco, že ti po něm děsně chutnaj cigára. Viš, co musíme udělat, vole? Hmmm? Musme si vopatřit třicítku tohodle matroše a nařezat to a půlku toho střelit, máš to? Jasně, bejby, tenhle model je tak dobrej, že ho můžeš nařezat půlnapůl a ještě furt se sjeđeš. Jasně, sami bysme si vzali pár čárek a zbytek střelili. Dáš do toho prachy a můžeš vytřískat dvakrát tolik. Jako nic. Přesně tak, bejby. Apak koupíme třicítky dvě a pak to teprvá dostane šťávu. Toby bylo fak skvělý, bejby. Akorát musme vostat v pohodě, né, semotamo si dát kapku na chuť, ale žáný drsný smažení – To je vono, bejby – akorát tolik, abysme dotoho nevlítli, a vytřískáme z toho majlant, neš napočítáš do pěti. To si kuř, voe. Prachy se budou prostě sypat, vole, dokud' v nich nebudem stát až po prdel. Moje řeč, volé, a tutově to teda neposerem jako tadyty vostatní debilové. Nezbabráme to tim, že do toho spadnem. Budeme vklídku a budem se starat vo byznys, a neš napočítáš do pěti, koupíme libru čistýho a pak se budem akorát válet a počítat škváru. Už žáný pitomý kšeftování na ulici. To si teda kurva piš, vole. Koupíme to rovnou vod tal-jánů a sami si to nařežem a seženem pár smažek s nudlí u nosu, aby to za nás prodávaly, a my budem zatím pěkně leháro počítat dolárky a žíhat si to v macatým růžovým Eldorádu. Jo, a já se převlíknu za šoféra a budu tu tvoji černou prdel vozit po městě. Hele, ty rači koukej sklapnout zobák, voe, jinak ti tu tvojí prdel nakopu žestoneviděl... Si piš, voe, se menuju Tyrone C. Love a miluju akorát Tyrona C. To já teda žádnýho Tyrona C. milovat nebudu. Já si, vole, seženu pěkněj kvartýr u Central Parku a vod rána do večera budu akorát čmuchar všechny ty pěkný buchty, co pudou vokolo. Kůůůrva... de vo to, co ty s nima vlasně budeš dělat. Tobě už je prostě ten tvůj šulín málo. Prostě si vedle toho hajnu a budu si s tim hrát, vole, a možná si vobčas tak jako líznu a zobnu. Tývole. Tomu teda říkám prasárna. Tendlencten kolík

se bude válet někde v nějakém fajnovém kvartýru s nějakou fajnovou čičinkou a přitom bude strkat nos do té nechutný věci. A co po mně teda chceš, já si prostě rád líznu. Kousek dobrý buchticky s krémem – Tývole, ty seš stejně starý prasák. To je problém sváma bílejma držkama, vy totiž nemáte ani páru votom, co se dělá s roštěnkama. Ale hovno, vole, my víme, jak se to má dělat. To ste vy posraný Afričani, kdo neumí pořádně stolovat... proč jinak myslíš, že židovský chlápci sbalej každou buchtu? To nemá s prachama nic společnýho. Protože máme mlsnej jazyk. Kůůůrva, ty seš normálka vůl, comu sebrali ptáka, voe. Hnedkon, co mně muj krejčí veme míry eště na pár vobleků, tak razim zpátky do svýho apartmánu a vobstarám si celou stáj takovejch čičinek, že z toho slítneš na prdel. Ti říkám, ty budou. A na každé den v tejdnu jinou barvu kůže. Jak dlouho nám myslíš potrvá, než si budem moct vzít libru čistýho? Kůůůrva, voe. To nic nejní. Vylezem s tím na ulici a nařežem to, aby to pořádně nabylo, a uvidíš, jak nám to bude hnedka sypat. Vokolo Vánoc si budem dávno válet šunky a počítat chechtáky a plkat blbosti. Veselý Vánoce, voe. Harryho začala pálit cigareta do prstů, Kurva, a upustil ji, mrcha jedna.

Sára se vypravila do zastavárny se dvěma malými chlapci ze sousedství. Pan Rabinowitz se šoural okolo pultu, dobrý večer, pani Goldfarbova. Dobřej večír, i když vono, ani vám nevím, pane Rabinowitz, jestli je zrovna dobřej. A co vy? Ale, přivřel oči, pokrčil rameny a svěsil hlavu, co jim mam říct? Ja celý den v krámě sám a žena s moje tcera Ráchel otešly nakoupit něco pro malého Izzy a ještě se nevrátily. Na oběd mám uzený jazyk beze chleba... mám trochu horšice a kšen, ale beze chleba, žeano, oj... znovu pokrčil rameny, svěsil hlavu a zahleděl se před sebe, ale k večeri si mošná dam studenou polévku, jestli ona ještě nepržide domu, chtěla svoji televizi, pani Goldfarbova? Kolik je teď malýmu Izzymu? Ó, ten

je tak rostomilý, úplně k nakousnutí. No, kdyby vám to nevadilo, tyhle hodný kluci tady mi ji vodtlačej domů – takoví hodný hoši, že chudince mamince takhle pomáhaj – zaplaťpánbu, že vzal i ten podstavec, aspoň se s tím domů tak nenadřem. Mám teď jenom tři dolary, ale příští tejden vám – Ale tak si to vzala, nu, pokrčil rameny a svěsil hlavu, a budeme si pržát, aby to nesebral znovu, ještě než mi to stihla zaplatit, ne jako když ten televizor ukradl sa jeden měsíc tržikrat, a jak dlouho to trvalo, než to šecko zaplatila? Izzy bude přiští týden v úterý už celý rok starý. Óóó, Sára dlouze a zhluboka vzdychla, člověku přijde, jako by tomu bylo teprve včera, co si Ráchel hrávala s panenkama, a přitom... Sára podala panu Rabinowitzovi své tři dolary, které měla složené a pečlivě uschované v cípu blůzy, a on se přišťoural ke kase, uložil do ní peníze a vše pečlivě zapsal do malé knížky, na jejíž obálce stálo: SÁRA GOLD-FARBOVÁ – TELEVIZOR. V průběhu několika posledních let ji zaplnily nekonečné strany datumů a záznamů o penězích, které Harry za televizi dostal, a částkách, za které ji jeho matka zase zpátky vykupovala. Chlapci začali tlačit televizi a stolek ven na ulici. Pani Goldfarbova, mohu se jich na něco zeptat, nebudou si to brát osobně? Sára pokrčila rameny, kolik my už se známe let? Začal pokyvovat hlavou nahoru a dolů, nahoru a dolů, nahoru a dolů. Kdo to spočítá? Proč to nepovědí na policii, voni by tržeba Harrymu domluvili, aby von už nekradl ten televizor, nebo by ho tržeba poslali někam na pár měsíců, aby von popržemyšlel, a až bude venku, tak s něj už bude dobrý hoch a bude se vo ně starat a ten televizor už nikdy nesebere? Óóóó, další táhlý a hluboký vzdech, to já bych nemohla, pane Rabinowitz, přehorlivě si tiskla ruku na prsa, Harold je můj jediný dítě a jedinej můj příbuznej. Von je všecko, co mám. Všichni ostatní už umřeli. Už jsem jenom já a Harry... můj syn, můj měďula. A kdo ví, kolik času mi ještě zbejvá – Ále, vy mlada žena – odbyla jeho poznámku mávnutím

ruky, abych svému synkovi pomohla. Von je na konci našeho rodu. Poslední z Goldfarbů. Jakkak bych z něj mohla udělat kriminálního? Dali by ho dohromady s takovejma hroznejma lidma, že by se tam moh naučit takový hrozný věci. Ne, je mladej. Je to hodnej hoch, muj Harold. Von je to jen trochu nezbeda. Jednoho dne potká pěkný židovský děvče a udělá ze mě babičku. Spánembohem, pane Rabinowitz, zamávala na něj, jak odcházela směrem ke dveřím, pozdravujte vode mě pani Rabinowitzovou. Kluci, dejte pozor, až budete vycházet z těch dveří. Abe Rabinowitz kýval hlavou, když na ni hleděl, jak vychází ven, ti dva chlapci tlačí televizor, pak se na ně díval, jak jdou pomaličku ulicí kolem jeho zaprášené výlohy, a potom mu zmizeli z dohledu. Přestal kývat hlavou a zakroutil s ní, Oj, takový život. Doufám, že dojde domu, žeano. Nechci studenou polevku. Muž v mem věku potřebuje teple jídlo do žaludku a horkou vodu na nohy. Oj, moje nohy. Áhhhhhhh... takový život. Córes... córes...

Poté co chlapci odešli, Sára Goldfarbová televizor znovu připoutala k radiátoru. Otočila knoflíkem, nastavila anténu, pak se posadila do svého televizního křesla a pustila se do sledování série reklam na výrobky Procter and Gamble a epizod jakéhosi seriálu. Dívala se, jak si lidé čistí zuby a přejíždějí si po nich jazykem, aby bylo jisté, že je nemají jenom tak na oko přetřené takovou nějakou bílou vrstvičkou, a přitom cenila zuby a hřálo ji u srdce, když ten hezounkej klučina malinkej neměl v žádným zoubku kaz, ale když von vypadal takovej hubenej, dyť von by měl mít víc masa vokolo těch kostiček. To je dobře, že se mu nekazej zoubky, zaplaťpánbu za to, ale přece by neměl bejt jen samá kost a kůže. Jako můj Harold. Takovej hubenej. Pořád mu povídám, jez, jez, jsou ti vidět kosti. Ježíši, dyť to sou moje prsty. Co po mně chceš, aby mi z prstů viselo sádlo v girlandách? Já jenom chci, abysi byl

zdravej, nemůžeš bejt takhle hubenej. Měl bys pít ovomaltinu. Maltina, šmaltina, he? Říkám si, estli von Harold nemá taky zubní kaz? Ty jeho zuby se mi nějak nelíběj. Pořád kouří takovejch cigaret. Chlapeček znovu vycenil zuby. Takový pěkný bílý zoubky. Třeba jednou vyroste a začne kouřit a bude mít žlutý zuby jako můj Harold. Takovýhle zoubky by se nikdy neměly zkazit, a dál zírala na obrazovku, kde explodovaly krabice s pracími prášky a proměňovaly se v oslnivě bílé prádlo a láhve čisticích prostředků pro domácnost vybuchovaly do postav exotických teploušů, kteří vymazali z podlahy a stěn všechny důkazy o lidské přítomnosti, a unavený manžel se vrací domů z práce, dneska měl perný den, a je tak ohromen tím zářivým prádlem a nablýskanou podlahou, že zapomene na všechny starosti tohoto světa a chytí svou ženu do náruče – Šmankote, ta je hubená. Musíš dávat pozor, abys ji nepolámal. Ale že jí to sluší. Príma děvče. Stará se, aby bylo doma čisto. Takový děvče by si měl najít můj Harold. Hodný mladý židovský děvče, jako tuhle. Manžel uchopil svou ženu a roztočil ji dokola a oba skončili natažení na té blyštivé a oslnivě zářivé kuchyňské podlaze a Sára se na židli naklonila blíže v domnění, že se třeba bude něco zajímavého dít, ale oni se jenom koukali na své odrazy v zrcadle linolea a na stole pak stála umělecky naaranžovaná jídla z mikrovlnné trouby, a když manžel nadšeně zvolal, jaká je jeho žena báječná kuchařka, tak se na Sárů zaculila tím lišáckým úsměvem, který říkal: my spolu máme tajemství, viď, a Sára se usmála a zamrkala a neprozradila, že to je jídlo, co se dá akorát do mikrovlnné trouby a je hotové, a ti šťastní manželé večereli a přitom hleděli jeden druhému do očí a Sára z nich měla takovou radost, potom se podívala, jak je na tom s penězi, a shledala, že bude muset pár dní vydržet bez oběda, ale za tu televizi to stálo. Nebylo to koneckonců poprvé, co si kvůli televizi odřekla jídlo. Potom se dějiště změnilo a k nemocnici přijíždí auto

a ustaraná matka spěchá tichými dezinfikovanými chodbami za doktorem s nehybně vážnou tváří, který s ní hovoří o jejím synovi, v jakém se nachází stavu a co budou muset udělat, aby chlapci zachránili život, a Sára se naklonila dopředu a celá napnutá se dívala a naslouchala, úplně se do té matky vcítila, padala na ni stále větší a větší úzkost, když ten doktor vykládal do bolestivých podrobností všechny možnosti případného neúspěchu, Panebože, to je strašný... to je strašný. Doktor matce vyložil všechny alternativy a hleděl na ni, jak zápasí s rozhodnutím, zda má, či nemá dát doktorovi svolení k operaci, Sára se nakláněla, jak jen mohla, dopředu a křečovitě k sobě tiskla dlaně, Nechej ho to udělat... no tak, no. Von je to dobrej doktor. Měla bys vidět, co včera udělal pro tu malou holčičku. Takovej báječnej chirurg. Machr. Žena nakonec přikývla, že souhlasí, a přitom si stírala slzy, které se jí řinuly po tváři. Správně, správně, tak. Jen si holka pořádně poplač. Von tvýho syna zachrání. Uvidíš. Vždyť ti říkám. Takovej báječnej chirurg. Sára visela očima na ženině tváři, která rostla a rostla a tolik z ní čiselo napětí a strach, až Sáře přeběhl mráz po zádech. Když se dějiště přemístilo na operační sál, Sára se rychle koukla na hodinky a oddechla si, protože zjistila, že do konce zbývá už jen pár minutek a maminka se už brzy bude usmívat a celá šťastná se bude dívat na svého syna a pan doktor jí poví, že už je po všem a že kluk už bude v pořádku, a o minutu později budeme zase před nemocnicí, jenže tentokrát půjde s maminkou k autu – ne, vlastně ho povevou na vozičku –, a až bude sedět v autě, tak budou všichni šťastní a doktor se na ně bude dívat z okna ordinace, jak odjíždějí. Sára si složila ruce do klína a uvolnila se, byla vnitřně přesvědčená, že všechno bude v pořádku, a na tváři se jí rozléval úsměv. Její Harry je občas trochu dareba, ale je to hodnej kluk. Všechno bude v pořádku. Jednoho dne potká hodný děvče a usadí se a udělá ze mě babičku.

SLUNCE ZAPADLO, ČÍMŽ NASTAL VEČER, JENŽE VŠECHNA ta světla Harryho a Tyrona bodala, škrábala a píchala do očí a doháněla je k šílenství. Za černýma brejlema si drželi drsný výraz. Bílej den je opruz, když svítí slunce a jeho světlo se odráží v oknech a na autech a od domů a od chodníku a to pitomý blyštění ti tlačí do očí jako dva obrovský palce a ty se těšíš na večer, až si od toho agresivního dne konečně trochu odpočineš a ožiješ s východem měsíce, jenže nikdy se ti nedostane úplného uvolnění, na který se těšíš, který očekáváš. Začínáš cítit, jak se vytrácí apatie těch hodin, kdy vládne denní světlo, když všichni ňoumové a spořádaní občaní dorazí domů z rachoty a zasednou s manželkou a dětma k večeři, stará vypadá furt stejně, jako utahaná rašple, vlasy jí padaj do ksichtu a kyne jí prdel, na talíř ti plácne zas tu samou okoukanou šlichtu a ty zatracený malý vopice na sebe řvou a rvou se vo to, čí kousek masa je větší a kdo dostal nejvíc másla a co dostanou jako zákusek, a von si po večeři otevře pivo a posadí se před bednu a chrochtá a prdí a dloube se v zubech, hlavou se mu honěj myšlenky na to, že by měl vyrazit ven schrastit si náskou pořádnou kundu, jenže je moc utahanej a nakonec přijde jeho stará a plácne sebou na oتمان a řekne to samý, co každej večír. Nikdy se to nezmění. Na co se to koukáš, brouku??? Tou dobou, kdy se všude po celým Novým Yorku vdehrává tahle scéna, je už v ulicích pramálo života, ale ty pitomý světla pořád svítěj. Ty světla sou děsný, to jó, ale je to furt mnohem lepší než slunce. Cokoliv na světě je lepší. Vobzvlášť

v půli léta. Tyvole, teťs na to káp. Mám chuť vklouznout do
ňákýho útulnýho temnýho koutku a ulítávat na nějaký báječný
muzice a třeba vzít ňákou boží čičinku a pořádně jí vyštěkat
boudu, a když říkám pořádně, tak tím myslím teda póóórááádně,
tý voe. Jěžiši kriste vole, von vopravdu myslí na kundy. Dokážeš
se ve svejch myšlenkách proboha vůbec někdy pozvednout nad
svůj pupík? Kůůůrva. Co mi to tady, voe, povídáš? Mi muže
bejt šumafuk, esi ti vytáhli ze šulína kost. Ten muj neni ani
zdaleka jenom kohoutek na čurání. Tej voe, dej mi pac. Harry
plácl Tyrona do nastavené dlaně a Tyrone mu to oplatil. Tak jó,
vole, ale to tu budeme jako stát a celou noc počítat auta, nebo
zkusíme rozjet nějakou akci? Tý, jak to myslíš, voe? Dyť viš, že
já neumím do pěti počítat. Kristepane vole, můžeš se laskavě
uklidnit, jo? Myslíš, že ten ejč byl nařezanej chechtacím rajským
plynem? Prostě pod', pudem někam, kde to trochu žije. Co ty na
to? Klíďo, bejby, já sem pro. Hele, a co takhle skočit na autobus
zajet se podívat do márnice? No jasně, Angel má neska službu.
V márnici se dycky něco děje. Dem na věc, bejby.

Harry Goldfarb a Tyrone C. Love nastoupili do městského
autobusu. Harry si už sedal dopředu, hned za řidiče, a Tyrone
ho chňapl za ruku a odtáhl ho ze sedadla a zacloumal s ním,
oči vyvalený jak Hurvajz, ses zbláznil, tyvoe? Lomcoval Harrym
a sám se přitom celý trásl a vrhal rychlé pohledy na všechny strany
zároveň, chceš snad, aby nás voddělali? Chceš, aby nás zlynčovali
na lampě? Týses snad ksakru zbláznil? Notak, vole, klídek. Co
to do tebe vjelo? Co do mě vjelo – autobus se náhle s trhnutím
stočil k zastávce a oba vrazili do hrazení okolo řidiče a Tyrone
je strhl zpátky a zároveň se pokoušel schovat za svým ramenem
a nenápadně omrknout lidi v autobuse – co do mě vjelo? Si spad
z višně? Tajdle todle je jižní Bronx, voe, rozumíš, sme na jihu, na
J I H U, chápeš? Do prdele. Pod', vole, dem. Plížili se uličkou,

naráželi do sedadel, klaněli se a služebničkovali, Nezlobtесе, nezlobtесе. Čěče, já nechtěl... A zatímco se potáceli kolem, ostatní cestující si dál četli noviny a dál si povídali, dívali se z okna, četli si reklamy, natahovali krk, aby zahlédli tabulky s názvem ulic, smrkali, čistili si brýle a civěli před sebe do prázdna. Když se ti dva dostali až na konec autobusu, posadili se a dlouze a nahlas si vydechli. Pane Harry, jaktože vy sedět tu vsadu se mnou, černým mušem? Inů, bratře Tyrone, tak já ti to teda povím, to protože cejtim, že sme šickni bratří a pod toudle bílou kůžej tluče srdcé, který je stejně černý jako to tvý, hahahaha, nastav ruku, vole, a oba si plácli. Kůůrva, bejby, ty nejseš bílej, ty seš akorát bledej... a bejby, to si musíš pamatovat, že krása sahá jen pod kůži, ale vohyzdnost až na kost, a znovu si plácli. Harry udělal z dlaní dalekohled a okukoval jím reklamy nalepené na stěnách autobusu. Kurva, co to děláš, voe? To je, vole, jedinej správnej způsob, jak se koukat na reklamu. Takhle si ty plagáty fakt vomrkeš, bez toho, že by tě něco rozptylovalo. Harry ztlumil hlas: Ujistěte se, že vás nikdo neucítí, Rexona vás nezradí. Kůůůrva, vole, buď bez vobav, nikomu ani muk. Si myslíš, že to na tebe hraju, co? Klíďo to zkus sám. Já ti říkám, že je to ten jedinej správnej způsob. Nad tebou je takovejch krásnejch reklam a ty si jich nikdy ani nevšimneš. Harry zkoumal reklamy jako námořník, který ze strážního koše pozoruje obzor. Hele, koukni, támhleta. Vsadím se, žeš ji přehlíd. Dělá to, nebo nedělá? To ví jistě jen její gynekolog. A co von jí jako vejrá na tu její věc, tyvole? Jó, esi ti to nedochází, tak nemá cenu se o tom dál bavit. Rozvalili se na sedadlech a celou cestu do márnice pindali a dělali voloviny.

Vypluli z autobusu a na chvilku zůstali stát na rohu, zatímco autobus pomalu odsupěl a kolem nich se bez povšimnutí nesly naftové zplodiny. Zapálili si a nasáli do sebe tu báječnou chuť prvního tahu z cigarety, rozhlédli se a pak přešli ulici. Pustili se

matně osvětlenou ulicí, potom zadem, přes nízký plot a rychle seskočili na cestu, která vedla do podchodu, pak rychle podchodem, za ním napravo do malého úzkého zákoutí a na zvonek u dveří zahráli začátek první věty Beethovenovy Páté, DA DA DA DAAÁÁÁ. To totiž bylo podle jednoho starého seriálu, jmenoval se Drtič špiónů, tam hráli začátek Beethovenovy Páté vždycky před začátkem další epizody – jakože znělku, a při tom se na obrazovce objevilo veliké písmeno V a pod ním totéž písmeno v morseovce, vy-vo-le-ný. Angel měl ten seriál hrozně rád. Přišlo mu to jako boží nápad, že použili Beethovena, aby jim pomohl vyhrát válku. Tenhle rytmus byl jeho tajné znamení, vždy a všude. Angel na ně jukl škvírou, pak malounko pootevřel dveře, Podte rychle, než se sem dostane čerstvej vzduch. Vklouzli dovnitř a Angel zabouchl dveře. Teplý, vlhký letní vzduch zůstal venku a najednou se udělalo chladno, velmi chladno. Prošli kolem přístrojů na balzamování a po ocelovém schodišti vystoupali do kanceláře. Byla ponořená do cigaretového dýmu, který se rozvířil, jak se otevřely a zavřely dveře, a v tom modrém světle to vypadalo čarovně. Tony, Fred a Lucy seděli na zemi a poslouchali muziku z rádia, které stálo na stole. Nazdárezk. Čaués, jak se vedé? Ahoj, miláčku. No nazdár, jak se máš, ty vole? Neni to špatný, Harry. Co, jakjé, bejby? Paráda, bejby. Harry a Tyrone si sedli na zem a opřeli se o stěnu a začali se lehounce pohybovat do rytmu hudby. Hele, Angeli, bude se neska něco dít? Tý vole, tady se furt něco děje. Dyž je tady Angel, tak tu bejvá dycky živo, co? Máš něco? Eště ne. Bude to tu hned. Berto už je na cestě. No to je paráda, voe. Ten má vždycky dost dobrej matroš. Ozval se zvonek z Drtiče špiónů a Angel vyskočil a vyběhl z kanceláře. Za minutku byl zpátky a s ním Marion a Betty. Jé, čáu, jak se máš? V pohodě, bejby, aty? Fajn, rád tě vidim. Có, jakjé, zlatíčko? Ale jó, ale jó. Pořád to samý, znáš to. Sedly si na zem k ostatním, Marion

vedle Harryho. Tyrone se zahleděl na Freda, Tyvoe, ty vypadáš
ňák zachovale. No dyť mě znáš, vole, zdraví a síla. Jak to děláš,
sehnal sis novýho balzamovače? Ale hounó, dyk i mezi těma
mrtvolama, co se válej támle v těch bednách, by se našli zacho-
valejší kluci. Fííííha, to bylo, vole, drsný. Kůůůrva, stačí, aby ten-
dle kolík napochodoval do támletý cimry, a šecky mrtvolý se
vyděsej a berou kramle. Tý vole, to bylo ale hnusný. Tak se přece
vozvi, nenechej si srát na hlavu. Já ti něco povim, bejby, ty seš
prostě prohnilej intelektuál. Chichotání přešlo v řehot a ten byl
čím dál tím hlasitější. Hele, vole, kdo tě tu nechal lítat bez vo-
dítka? Týbrďo, to bylo – VY VO LE NÝÝÝÝÝÝ. Angel udělal
čelem vzad a už byl pryč a v místnosti zůstalo ticho, trvalo dál
s tou samou samozřejmostí, se kterou se rozhostilo, poněvadž
každý tušil, že to je Berto, a čekal, až ho uvidí, jak si to štráduje
od dveří. A taky že jo. No čáu, rád tě vidim. Ahoj bejby. Tývoe,
pod' si plácnout – plesk. Hele, bejby, a nechceš nás tu náhodou
vobložit? Kůůůrva, já a vobkladač? Píči, co myslíš, že tady dělám,
voe, kochám se místní scenérií? Jó, je to tady ňáký mrtvý, co?
Mám úplně boží matroš, ty vole. Ti povídám, úplnej dy na mit,
přímo vod taljánů. Všichni začali vytahovat peníze a Berto po-
ložil heroin na stůl a peníze posbíral. Berte to, berte to. Všichni
se vyhrnuli z kanceláře a začali slídit ztemnělou místností s mra-
zícími boxy, šmátrali ve spárách a štěrbinách, pod deskami v pod-
laze, za balzamovacím zařízením, mezi uvolněnými cihlami a vy-
tahovali své nádobíčko. Bylo jedno, kolik měl kdo soupraviček
poschovávaných někde po městě, jednu soupravu s náradím měl
každý ulitou v Okrskové márnici v Bronxu. Vrátili se do kance-
láře, každý si vzal kelímek s vodou a na podlaze si pro sebe zabral
malé území. Dál hrálo rádio, avšak soustředění bylo tak inten-
zivní, že nikdo neslyšel hudbu ani nevnímal nic okolo sebe, vyjma
své lžičky, na kterou opatrně nasypal heroin, pak přidal vodu

a zahříval ji, dokud se droga nerozpustila, tekutinu pak skrz vatú natáhl ze lžičky do kapátka a podvázal se. Každý věděl, že v místnosti není sám, tomu, co se dělo okolo, ovšem vůbec nevěnoval pozornost. Když byla hotová jejich oblíbená žíla, zaťukli do ní jehlu a pozorovali, jak první bublinka krve vyrazila tekutinou a vyšlehla k hladině, viseli na ní očima a to jediné, co si v tu chvíli uvědomovali, bylo to, že se jim povedl nášleh a že jim to v žaludku vře radostným očekáváním, a potom zmáčkli kapátko a napálili si ten matroš do žíly a čekali na první příval a pak znovu nechali kapátko naplnit krví a vymáčkli ho do sebe a pak to tam kopli ještě jednou a nechali to svištět, tváře jim zrudly a oni cítili, jak se jim z kůže řine pot, pak natáhli do kapátka vodu a položili ho spolu s ostatním nádobíčkem do hrnku s vodou a opřeli se o zeď a zapálili si cigaretu, jejich pohyby byly pomalé, oči přivřené, uvnitř jim vše utichlo a zvláčnělo, vzduch byl hebký, jejich životy zbavené všech starostí, slova pomalejší, tišší. Harry se začal štourat v nose. Tý vole, tenhle matroš je úplná fantazie. Bertiku, ty muj kluku, ty seš stejně borec, voe. Notobych řek, voe. Vy zíráte, my zíráme. Smích a chichotání byly tiché a pomalé a tchjúúú, těžce v pohodě. Hej ty vole, vydloubni mi tam pořádnýho macka. Harryho pravý malíček byl ještě stále pohroužený hluboko v jeho nose, obočí měl sraštěné hlubokým soustředěním, jak podnikal průzkum, zcela unesen tou živočišnou rozkoší z hledání, tím málem orgasmickým uspokojením z nalezení pevné hmoty, která měla být vydloubána a vypáčena nehtem z usychajících stěn, pak opatrně vytažena z temné dutiny do toho něžného modravého světla, aby byla rozkošně válena mezi špičkami prstů. Jeho vlastní hlas mu zněl v uších konejšivě, protože se v něm odrážel vnitřní klid a spokojenost. To je v pohodě, vole. Někdo má rád holky, druhej zase vdolky, co, vole? Marion dala Harrymu pusú na tvář, řekla bych, že seš krásnej, Harry. Líbí se

mi, když vidím, jak si chlap dělá dobře. Smích trochu přibral na intenzitě, ale pořád byl tichej a tchjúúú – děsně pomalej. Kůůůrva, proč toho kuká nenecháte bejt, ať si to muže v klidu dělat. To musí bejt ale otrava, vole, mít to hozený přes holuby. Jasně, pokaždý dyž chce shodit pět kilo, tak se začne dloubat v nose. To bych měl říct ségře. Ta je dvakrát taková jak já. Ta dyž mě vidí, tak se dycky šíleně vytočí. Tak to jí, vole, dej kousek heráku a celá ta její macatá prdýlka jí zfleku vodteče drenáží, říkám ti zfleku. Hele, a není to náhodou tak, že ty se tady vlastně šukáš prstem? Hej, Harry, nechceš, abych ti podal pomocnej prst? Kůůůrva, přestaňte si z něj furt dělat prdel, voe. Týbrďo, to je žůžo, co? Jako dyby ses hrabal v prcince, vidžej. Ber to tam, chlape, jen to tam ber!!! Harry se zazubil, když slyšel, jak se ostatní smějou, a dal si pauzu, aby mohl potáhnout z cigarety, pak si hřbetem ruky promnul nos. Měl bych vás dát šecky zabásnout za vměšování do náboženskéjch svobod. Betty na něj udělala znamení kříže, Ve jménu otce, syna a holuba svatýho. Harry se rozchechtal s ostatními a Angel dal rádio trochu hlasitěji a jeden po druhém začali kývat hlavou a luskat prsty do rytmu. Ty, Angeli, máš tam náký zajímavý klienty? Ale, nic móc, všichni sou takový náký vytuhlí, ha, ha, ha. Angelova hlava se kývala nahoru dolů, jak se pořád smál, a když mluvil, prskal slova skrze řehot, furt se akorát válel. Kůůůrva, vsadím se, že maj zdravější ksicht než ty, bejby. To neříkej. Já si myslím, že Angel je hezkej. Jasně, haha, jako hrabě Drákula. Jste srdečně zváni. Pijte krev, sic se vám srazí. Lucy se chvílička hihňala a vrtěla hlavou, Zajímalo by mě, co by ten týpek dělal tady, hehehe, ten by byl hlady celej nadrženej. To je jasný, voe. V pohodě by stačilo, aby se zakous do Berta, a předávkuje se. To je legrační přectava, upír na abstáku. Harry objal Marion a přitáhl si ji k sobě. Jen klid, zlato, nebo se ti zahryznu do chššštánu, a začal jí okusovat krk. Hihňala se a kroutila a brzy

se oba unavili a jenom se opřeli o stěnu a hlasitě se u toho culili. Ne, fakt, Angeli, přijde ti sem někdy i něco extra, jako nějaký pěkný mladý maso? Kůůůrva, tendlencten mrcas je, voe, normálka vlkodlak. Každý se hihňal a škrábal. Vo nic nejde, volé, já to chápu. Někdo to rád horký a někdo to rád studený. Hej, Berto, co tys to dal Fredovi do matroše? Marion se hihňala a celá se zakuckala, jak měla ústa plná kouře. Ty, Frede, jdi radši támhle na druhej konec pokoje. Budu se cejtít bezpečnějc. Všichni se řehtali a hihňali a mnuli si nos, když si zrovna nestříleli z Freda a nepráskali z cigarety. Kouř začínal tak houstnout, že celá místnost v tom modrém světle působila dojmem, jako kdyby do ní nějakým záhadným způsobem spadl kus jasně modré oblohy. Kůůůrva, mně je fuk, co bylo v tom matroši, mě by zajímalo, co by si Fred s takovým pěkným mladým masem počal. Nejdřív bysi musel nějaký sehnat. Jedna tu byla včera a to byla vopravdu kočka, vole. Prostě nádherná. Fak eso. Zrzavá. Přírodní rzrka, a figuru pevnou jak cihlovej hajzl. Měla je takovýhle a prdelku, co nemá nikdy dost. Fred se tvářil a mluvil tak horlivě, jak mu jen herák dovolil. Tyvole, vopravdu, jó? A jak byla stará? Hele, co ti na to mám říct? Vokolo devatenácti nebo dvaceti. Kůůůrva, no nejnitodlencto děs? Tendle magor se stará, kolik jí je. To viš, vole, má zábrany, nechce, aby ho nachytali s nějakou, co není plnoletá. Co, Frede, nemám pravdu? Všichni se zubili od ucha k uchu a pochichtávali, hlavy se jim přitom pohupovaly a nadskakovaly. Kde ji máš? Možná to bude přesně ten typ, kerý Fred žere, Ž E R E. Bety kroutila hlavou a pochichtávala se do hrsti. Víte, co vám povím, chlapi, vy ste normální prasata. Heleď se, nekritizuj. Ekologicky je to správně. Recyklovat musíš všechno, vole. Obličej se stále křenily a hlavy se stále pohupovaly a smích byl o něco hlasitější. Kůůůrva, vy bílý prdele ste divný, fak divný. Dyž vás tak čověk poslouchá, tak ste jak banda nákejch zatracenejch

lidojedu. Hele vole, co do mě furt šiješ? Já sem akorát položil přátelskou votázku. Smích se stával o něco hlasitějším a o něco energičtějším. Na co umřela? Kdo říká, že byla mrtvá? Byla to návštěvnice, he, he, he. Hlavy se přestaly pohupovat a všichni jimi začali kroutit. To bylo dost dobrý, cо? Fak ste mi to žrali, cо? Viš, co ti, voe, povim? Tys vychytal ten správnej džob, ponivač máš vodumřelej mozek, bejby, normálně vodumřelej. Natáhla se ruka a pustila rádio hlasitěji a muzika si prorazila cestu modrým dýmem a přehlušila pohihňávání a smích. Hele, tyjo, todle je chlápek, kerýho mám děsně rád, ten mi kvílí přímo z duše. Všichni kývali na slova té písne hlavou. Jó, jasně, jen jim, zlato, řekni, že se určitě potřebujem vo někoho vopřít. Ó, opři se o mě, zlato, opři se o mě! Sledujete, jo, co to tam ta roštěnka říká vo svejch prsouch, že prej sou vždycky votevřený? Ta musí bejt náká divná, ne, zavírá snad vona nohy? Hele, Angeli, co dybys byl rač sticha, vole. Každý měl oči napůl přivřené od toho kouře a heroinu a obličej se jim ustavičně křivily a culily, jak se nořili do slov písne. Hele, micinko, máš pro mě v tý svý garáži trochu místa? Fred se zazubil a párkrát zamlaskal a Lucy dál soustředila svou pozornost na proužek dýmu, který jí stoupal z cigarety, hrozně ji bralo sledovat ten rozdíl mezi barvou kouře, který vycházel ze zapáleného konce, a tím, co vycházel z toho opačného. Tak se mnou měj soucit a pošli mi lajnu koksu a třeba se dočkáš, ty prďolo. Ozvalo se chichotání. Žjuũũũũ, tadle holka je ale fakticky drsná. Náhle všichni utichli, protože se zaposlouchali do části písne, kde se zpívalo „sni dál“, a každý z nich si přitom tak či onak pomyslel, že on nepotřebuje nikoho, s kým by dál snil, protože tenhleten boží matroš to zmákne sám jedna báseň...

Pak se všichni zamotali do veršů, jež následovaly, a hihňali se a řehnili a křenili. No jasně, přesně jak říkáš, voe, potřebuju někoho, kdo by mi dal. Samo, zlato, já bych ti dal, hmmm hmmm. Lucy

se přimhouřenýma očima podívala směrem, kde seděl Fred. No na mě nekoukej, brouku, rači si běž za svojí mámou. Ostatní se přinutí k slabému uchechtnutí, Fíííha, ta je ale drsná, voe. Fred se řehtal co možná nejhlasitěji, ale stejně se sám neslyšel. Pokoušel se na Lucy podívat, jenže nemohl zvednout hlavu, šetřil si totiž síly na práska z cigarety. Píseň ještě nekončila a oni poslouchali a vychutnávali každé slovo a převalovali si je v hlavě. Harry si strčil do pusy novou cigaretu a natáhl se pro Tyronovu, aby si připálil, avšak Tyrone uhnul hlavou a hodil po něm krabičku sirek. Harry na ně zůstal na okamžik zírat, pak je pomalu zvedl a podstoupil proceduru, která znamenala vytáhnout sirku z krabičky, zapálit ji, zvednout ji co nejvýše a sklonit hlavu co nejnižší a posléze si zapálit cigaretu. Hó, hó, ale jó, klíďopíďo si je, bejby, vem šecky, hlavně na mě nehraj todle divadýlko. No jó, tohle je téda spó-lé-čnost.

Hele chlape, pusto tam eště jednou. Proč, do koho byste se teď chtěli opřít, z koho byste teď chtěli ždímat krev? Kůůůrva, to je mi fuk, dokavaď to nebude moje krev. Tý vole, jediná krev, na kerou sem vochotnej koukat, je v mym kapátku, těsně před tím, než si ho, parchanta, šlehnu do žíly. Kůůůrva, tobě v tý tvý makovici jede furt jedno a to samý, voe. No jasně, furt mu tam jede, jak se zas sjede. A jednou na to dojde. Hihňání a chichotání se blížilo hlasitému smíchu a všichni přitom rytmicky kývali hlavou do svižné hudby, občas potáhli z cigarety, koukali do šedohnědé betonové podlahy, ale vůbec ji nevnímali, protože se zabývali tím, jak jim je, a hoši, jim bylo prostě báááječně. Ještě pořád jim zněly hlavou poslední noty té písně, a už se rozjela další věc. Hele, sledujete, co teďka hrajou? Týbrďo, tak todle sem neslyšel vod dob, co sem si eště ani nešlehal. Kůůůrva, žáná deska nejni takle stará, voe. Marion se pohodlně opřela Harrymu o rameno, oči

a tvář jí hrály něžným úsměvem. Vzpomínáš, jak sme na tohodle chlápka chodili do města? Jo, jasné... Její hlas přetékal nostalgií, že jsi téměř viděl, jak modrým kouřem plynou vzpomínky, nejen vzpomínky na muziku a radost a mládí, ale možná i vzpomínky na sny. Poslouchali muziku, každý ji slyšel po svém, každý byl uvolněný a klidný a měl pocit, že je součástí té muziky, že jsou vzájemně součástí jeden druhého a skoro i součástí světa. A další odvázaná noc v Okrskové márnici v Bronxu zvolna odploovala do nového dne.

Telefon zazvonil podruhé a Sára Goldfarbová se k němu naklonila, přičemž zároveň s tím dál pokračovala v seřizování tykadel antény na svém televizoru, vnitřně rozpolcená mezi potřebou zjistit, kdo to volá, a potřebou zbavit se těch čárek, které se jí co chvíli míhaly přes obraz, víc a víc se natahovala směrem k telefonu, který se znovu rozdrnčel, očima pošilhávala po televizi a otráveně záupěla, jednou rukou hmatala po telefonu, zatímco špičkami prstů druhé ruky pořád poklepávala do antény a centimetr po centimetru ji posouvala. Už to bude. Už to bude. Nezavěšujte, a vyrazila proti telefonu, div že neupadla a neplácla sebou uprostřed šestého zvonění na židli. Prosím? Paní Goldfarbová? Paní Sára Goldfarbová? To jsem já. U telefonu. Ten hlas byl tak optimistický a okázale srdečný, tak nadšený a opravdický, že se až otočila k televizi, jestli náhodou nevychází z ní. Paní Goldfarbová, tady Lyle Russel ze společnosti McDick Corporation. Paní Goldfarbová, jak by se vám líbilo, kdybyste mohla soutěžit v jednom z nejdokjemnějších programů v celé televizi, v takovém, co člověka zahřeje rovnou u srdce, co říkáte? Jémináčku, já? V televizi??? Bez ustání těkala očima z telefonu na televizi a hned zase zpátky na telefon, snažila se sledovat obě věci zároveň. Hahaha, já hned věděl, že by se vám to líbilo, paní Goldfarbová. Už podle toho, jaký máte srdečný